

ikke ville benytte Sognepræsten, give et passende Vederlag, naar de henvende sig til en anden Præst. Det er den eneste Udvei, som Udvalget har kunnet udfinde for at handle med al mulig Billighed med Hensyn til Præstestanden. Saa snart en Præst eller Kirkebetjent tiltræder et andet Embede, og Loven er udkommen, følger det af sig selv, at, dersom Folk forlade ham, vil han ikke heller kunne gjøre Regning paa saadanne Indtægter af de Familier eller enkelte Personer, der henvende sig til en anden Præst. Han kunde altsaa ikke beklage sig over, at der var skeet ham nogen Skade derved. Heller ikke troer jeg, at det i det virkelige Liv vil komme til at have nogen synderlig Betydning; thi man kan jo nok gjøre Regning paa, at, dersom der er Nogle, der finde sig mere tiltalte i et Sogn ved at holde sig til et andet Sogns Præst, saa kan der jo fra et andet Sogn være Andre, der have andre Ansuelser, og ville slutte sig til den Præst, som er forladt af de første, saa det One vil omtrent hjælpe paa det Andet. Man kan vel nok gjøre sig Tanke om, at det kunde skee, at alle Folk eller i alt Fald en stor Deel vilde forlade Præsten i et Sogn; men jeg troer ikke, at der er nogen synderlig Fare i det virkelige Liv for, at noget Saa dant skulde skee. Skulde et enkelt Tilfælde indtræde, saa vilde det jo kun være en Anviisning eller Opfordring til Regjeringen til at sørge for, at denne Præst snart kom hen til et andet Sted, hvor der fandtes Folk, der skjøttede om at have ham til Præst. Maaskee der var slet Ingen, der skjøttede om ham; men saa var det jo bedst, han fik sin Afsted.

I § 7 i Forslaget er der taget Hensyn til den Omstændighed, som vil kunne indtræde ved Sognebaandets Løsning, at en Kirkeier, dersom der var en Præst, som fik en Deel Folk udenfogs fra, der holdt sig til ham, og kun vilde gaae til Alters hos ham, da kunde mene, at Præsten skulde for disse Folk udenfogs fra selv forsyne Alteret med Brød og Viin. Denne Tanke er ikke saa aldeles uden Begrundelse; thi, da Sagen om Sognebaandets Løsning i sin Tid, 1858, var under Forhandling i de roestildste Stænder, og der dengang blev skrevet endeel for og imod denne

Sag, da blev det navnlig med meget stor Styrke fremhævet af en af Stiftets Biskopper, den daværende slyenske Biskop, at det da let kunde skee, at en Kirkeier kunde lide et overordentligt stort Tab, naar en saadan Mængde Folk udenfogs fra kom og vilde fortære hans Brød og Viin. For nu paa en let Maade at raade Bod herpaa, er det, at Udvalget har foreslaaet, at, dersom en Kirkeier havde en saadan Betænkelse, saa maatte han være berettiget til at forlange, at Præsten selv skulde forsyne Alteret med Brød og Viin for et Vederlag, som kunde anses for passende efter Sognets og Folketallets Størrelse, saa at, dersom der skulde komme flere, og dersom det ikke var tilstrækkeligt, saa maatte Præsten selv bekoste det Manglende, og at, dersom de ikke kunde komme til en endelig Overenskomst derom, at Provsten, under hvis District Kirken hørte, da skulde være bemyndiget til at fastsætte det for en Arrække af indtil 5 Aar. Paa den Maade har Udvalget troet, at det lettest vilde kunne ordnes, for at der ikke skulde være nogen Vanskelighed tilstede fra den Side, og, ved at have taget Hensyn til dette, troer Udvalget ogsaa at have brugt al mulig Omhu i alle Retninger, for at have overveiet Alt, hvad der kunde komme i Betragtning, for at den Frihed, som mangfoldige Menneker i Landet sætte Pris paa, uden nogen Vanskelighed kunde opnaaes.

Tscherning: Det forekommer mig, som om det var heldigere, at § 7 ikke stod i denne Lov. Det er en Opgjørelse af en Handelsartikel, som forekommer mig ikke at høre her. Jeg for min Part stemmer ikke for den. Saa smuk som Loven forøvrigt er, forekommer det mig, at vi gjorde bedre i at lade denne Paragraph være ude og lade de to Vedkommende komme tilrette om denne Gjenstand, som de bedst kunne. Det er saa smaa Ting, det her dreier sig om, og man giver kun, synes mig, Leilighed til Tvist, hvor der ingen skal være, naar man gaar ind paa denne Paragraph. Man kan næsten ikke tænke sig Muligheden af, at en Kirkeier, fordi der kommer en 50 Personer mere i Aarets Løb til Alters, skulde gjøre Indsigelse imod, at de kom til at nyde af den Viin, som han havde bekostet.